

{Podívej se na sebe, ani tu nemoc nemůžeš mít pořádnou.}

Naposledy jsem se ohlédl po známých oknech. Zkusil jsem sám sobě namluvit, že jednou stačilo a zevnitř už je nevidím. Nečekaně mě to povzbudilo, lehce jsem vyběhl schody, přeskočil zábradlí a zamířil k silnici, abych počkal na nejbližší tramvaj.

Pak jsem si navzdory dosud ostrému podzimnímu slunci v očích všiml, že z protějšího chodníku na mě mává Vonnyho sestra – opřená o auto.

Nečekaný odvoz mě tak potěšil, že jsem se rozhodl Hanu radši neprovokovat otázkou, jak dlouho už má řidičák. Popravdě jsem ani nevěděl, že už jí bylo osmnáct. Pořád jsem ji bral jako Vonnyho malou pubertální sestřičku, která se občas zjevila v našem brlohu, trochu tam vyvětrala a zase někam odběhla.

{Nejspíš experimentovat s drogama a pohlavníma orgánama svých spolužáků a fotit se při tom mobilem, nebo čím se bavěj dnešní teenageři.}

Přešel jsem nervózně silnici.

„Koukám, že tě pustili mezi normální lidi, blázne,“ zašklebila se Hana, „na jak dlouho?“

„Oficiální plán je navždycky.“

Zarazil jsem se dva kroky od ní. Nebyl jsem si jistý, co přesně bych měl udělat. Poděkovat jí, že pro mě přijela? Zběžně ji obejmout? Vytáhnout cigáro a s tvrdáčkou grimasou zachraptět „konečně venku“?

Ano, je mi jednadvacet a lidé jen o pár let mladší jsou pro mě jakási vzdálená společnost s neznámým životním stylem. Ale to jsou vlastně všichni lidé. A obávám se, že každodenní skupinová psychoterapie na tom nic nezměnila.

{Slovo, který hledám, zní „beznadějně asociál“.}

Hana moje rozpaky vyřešila tím, že mě na uvítanou praštila do ramene a se slovy „však ty se tam brzo vrátíš“ nasedla do auta. Poslušně jsem se vmáčknuł na místo spolujezdce.

Pokusil jsem se zaměřit na to, jestli při vyjíždění z areálu ucítím nějakou lítost. Ani ťuk. Opouštím to místo s klidným srdcem. Možná později.

„Tak jaký to bylo?“

Díval jsem se z okna na ubíhající betonovou zeď.

„Ty se ptáš...“ začal jsem rozvážně, „jako kdybych se vracel z výletu.“

{Sám sobě zním dost ne úplně bystře. Snad mám na to při odjezdu z blázince právo, ne?}

Koutkem oka jsem zahlédl její pobavený úsměv.

„A on to nebyl výlet? Poznávací zájezd za hranice Keovy všednosti?“

{To si piš. Má všednost donedávna neobsahovala pobled na důchodkyni vytahující vlastní výkaly z kabelky.}

„Neřek' bych. Spíš prohlídka muzea... kde exponáty jsou nekonečný rozbory duševních pochodů lidí, co už nikdy nevidím.“

„To pro tebe musela bejt vzrušující novinka, mluvit o svých pocitech.“

„Simtě, mě vychovala televizní tvorba z devadesátek. Mluvil jsem o svých pocitech dřív, než jsem nějaký měl.“

Popravdě jsem většinou spíš poslouchal ostatní, což nemusím ani zmiňovat. Na to mě Hana zná dostatečně dobře.

Zastavili jsme na první velké křižovatce. Odsud už pojedeme krokem. Budeme se prodírat centrem pomaleji než chodci.

„Otázkou je, jestli o nich mluvíš otevřeně. Udělal bys líp, kdyby sis místo cizích lidí pokecal s partou kámošů.“

„Zdá se ti snad, že nějaký mám? V podstatě jedinej můj kámoš je tvůj brácha. Proč pro mě vlastně nepříjel on?“

„To ti pěkně děkuju. Bratříček má čtvrtetní povinnosti.“

Byl jsem vážně moc dlouho mimo. Musel jsem chvíli přemýšlet, co má Vonny asi tak na práci.

„Aha. Dneska jsou premiéry,“ došlo mi.